

Nr 364.

Av herr **Holmström**, om förhöjd pension åt fanjunkaren **Alarik Wickberg**.

Vid riksdagen 1931 lämnade jag en motion, i vilken jag hemställde, att riksdagen måtte besluta, att fanjunkaren i Kungl. Hälsinge regementes reserv, Alarik Wickberg, efter sin avgång som rullföringsbiträde vid Gävle rullföringsområde, nr 60, måtte åtnjuta pension i likhet med fanjunkare, som avgått från aktiv stat efter 1919 års ingång.

Bankoutskottet avstyrkte motionen och riksdagen avlog densamma.

Vare sig det beror på oklar framställning i motionen eller på något annat, så bygga såväl de till utskottet avgivna yttrandena som utskottets utlåtande liksom även uttalandena i debatten på missuppfattning av vad som var det väsentliga i motionen.

Jag skall icke här belasta riksdagstrycket med att återgiva motionen, utskottsutlåtandet eller vad som sades i debatten, utan anhåller att endast få hänvisa till motion nr II: 282, bankoutskottets utlåtande nr 27, punkten 7 (sid. 15) samt A. K:s protokoll nr 27 (sid. 33), allt för 1931 samt påpeka, att huvudmotivet för min motion var följande. Fanjunkare Wickberg hade, innan han tog avsked, velat få reda på, huruvida han, om han begagnade sig av sin rätt till respitår och kvarstod i tjänst, skulle komma i åtnjutande av högre pension, än om han omedelbart avginge. Genom statens organ fick han ett besked, som ingav honom den bestämda uppfattningen, att hans kvarstannande i tjänst *icke* skulle skänka honom några bättre pensionsförmåner, varför han avgick. Sedermera kom emellertid en pensionsförbättring till stånd, vilken Wickberg, om han hade kvarstannat i tjänst, skulle hava kommit i åtnjutande av.

Jag har redan hänvisat till protokollet från debatten, men skall emellertid här erinra om ett par saker, som förekommo under denna.

Mot motionen hade utskottet anfört, att minst ett 100-tal befattningshavare vid armén avgått utan utnyttjande av respittiden samt menade, att ett bifall till motionen sålunda skulle få konsekvenser. Häremot yttrade jag, att *endast* de befattningshavare, vilka liksom Wickberg före avskedstagandet i tjänsteväg hört sig för om utsikterna för en pensionsförbättring under respitåren, kunna begära samma rätt som han. Hade någon sådan ytterligare funnits, skulle han säkerligen nu givit sig tillkänna. Liknande resonemang anlade jag mot utskottets farhågor för konsekvenserna beträffande rullföringsbefälhavare och rullföringsbiträden.

Utskottet anförde, att den pensionsförbättring, som sedermera kom till stånd, icke var av det slag, som den Wickberg ville avvakta. Detta vore, enligt min tanke, rena formaliteter, som naturligtvis icke betyda någonting för Wickberg, men som väl kunna förklara den roll statens organ spelat i denna fråga.

I debatten anförde en ärad ledamot av utskottet — visserligen under reservation — att Wickberg skulle hava förhört sig hos en »privat tjänsteman». Så kan man icke säga, då Wickberg vände sig till sin regementschef, vilken frågade byråchefen i arméns pensionskassa, som i sin tur inhämtade upplysning av en riksdagen tillhörande ledamot av vederbörande kommitté. Det måste sålunda sägas, att Wickberg blivit vilseledd av *statens organ*. Och det är just detta som är *kärnpunkten* i motivet för min hemställan och som gör att jag anser, att statens värdighet kräver, att min motion bifalles.

På grund av vad jag till min ovannämnda motion anfört såväl i debatten den 18 april 1931 som nu, får jag hemställa,

att riksdagen må besluta, att fanjunkaren i Kungl. Häl-singe regementes reserv, Alarik Wickberg, efter sin avgång som rullföringsbiträde vid Gävle rullföringsområde, nr 60, må åtnjuta pension i likhet med fanjunkare, som avgått från aktiv stat efter 1919 års ingång.

Stockholm den 22 januari 1932.

Nils Holmström.